

жаше това умѣрено искание, когато явяваше на новитѣ емансипирани успѣхи на усилията си, къмъ които се бѣха присѣдинили Мирабо, Траси, Ла-Рошфуко и др. „Ще дойде день, имъ каза той, когато слънцето ще огрѣй само едни свободни хора; лжчитѣ му тогасъ не ще освѣщаватъ ни вериги, ни робове. Народното Събрание не распространи още върху послѣднитѣ даруванитѣ вамъ права, защото гражданско пълноправие дарувано на хора които си не знажтъ още длъжноститѣ, може да бжде за тѣхъ единъ гибеленъ даръ. Но не забравяйте, че както и вие, тѣ се раждатъ и оставатъ свободни и равни.“ Послѣднитѣ тие думи съдържаха единъ укоръ къмъ мулатитѣ, които работеха само за себе си.

Събранието като гласува едно мѣроприятие диктувано отъ справедливостта и логиката, бѣше го обставило съ голѣми прѣдпазвания за да не докачи твърдѣ чувствително креолскитѣ прѣдразсждѣци. Безъ да се гледа на това, когато декрета стигна въ колониитѣ, тамъ го посрѣщнаха съ едно отчаянно съпротивление, изгориха изображението на Грегора и заплашваха че ще се отдѣлятъ отъ Франция. Тѣ сполучиха да оставжтъ декрета въ бездѣйствие, закриха достъпа въ всичкитѣ мѣстни събрания на мулатитѣ и имъ забраниха даже да носжтъ национална кокарда. Оплакванията имъ бѣха отхвърлени, а просителитѣ наказани; нѣкои възмущения потѣпкани; и за да покажжтъ, че работата се отнася до единъ съсловенъ въпросъ, мнозина бѣли, хванати мѣжду бунтовницитѣ, бѣха казнени на отдѣленъ отъ чернокожитѣ ешафотъ. Борбата се усили; отъ двѣтѣ страни извадиха на помощъ самитѣ робове, отъ които едни се бияха за бѣлитѣ, а другитѣ за мулатитѣ. Безразсждно изваденитѣ на бойното поле робове почнаха тамъ да съзнаватъ силитѣ си и скоро избухна ужасно възстание, което обхвана Св. Доминго. Това събитие стана на 23 августъ 1791 година; мѣжду това прѣмах-